

[Edel Saunte.]

serne for Østre Landsret går ud på, at sagerne fordeling mellem dommerne afgøres af præsidenten efter forhandling med rettens medlemmer, og reglerne for Sø- og Handelsretten siger, at fordelingen af sagerne sker efter forhandling mellem præsidenten og vicepræsidenten. I den nugældende § 15 i retsplejeloven har man om Københavns Byret den almindelige regel, at forretningernes fordeling mellem afdelingerne fastsættes af rettens præsident med justitsministeriets billigelse; nu har man yndt det om ved at foreslå, at det er justitsministeriet, der skal fastsætte fordelingen med tilslutning fra retspræsidenten. Jeg er ikke helt sikker på, at det er foreneligt med det princip, vi værner så stærkt om: dommernes uafhængighed; men det er jo muligt, vi kan få en rimelig forklaring på, hvorfor man behandler Københavns Byret anderledes end samtlige andre kollegiale retter.

Jeg ser, at forretningernes fordeling mellem dommerne i de retskredse, der i henhold til lovforslagets § 4 skal have flere dommere, foreslås fastsat ved kongelig anordning. Her er man altså gået en ny vej, idet det bliver justitsministeriet, der helt alene bestemmer fordelingen.

Jeg håber som sagt, at det foreliggende lovforslag vil få en lettere gang gennem udvalget, end jeg frygter, og jeg beder om, at alle gode kræfter må medvirke til, at vi nu får en rimelig fordeling af rets- og politikredsene.

Vagn Bro: Efter at regeringspartiets ordfører, det ærede medlem fru Edel Saunte, har talt, er efter min anskuelse det grundlag lagt, som jeg tror vi allesammen i nogen måde må bygge på. Jeg kan på mit partis vegne love en overmåde interesseret behandling af det foreliggende lovforslag. Jeg tror, jeg tør sige, at vi ikke når igennem arbejdet med det i denne samling, og denne opfattelse adskiller sig jo ikke meget fra den, det ærede medlem fru Edel Saunte gav udtryk for.

Jeg vil dog gerne straks fremhæve, at vi må anerkende, at den højtærede justitsminister har fremsat et lovforslag om disse spørgsmål. Forholdet er nemlig det, at da vi sidste gang drøftede ændringer i retsplejeloven vedrørende et dommerembede,

delte udvalget sig — som det høje ting jo ved — i et flertal på 10 og et mindretal på 7, men de to grupper var enige om, at det havde været heldigere, om der havde foreligget et forslag om en samlet ordning, og det mindretal, jeg tilhørte, ønskede netop at se et sådant forslag, før vi tog stilling til det embede nede i Nordslesvig, der var tale om. Jeg må altså anerkende, at der nu foreligger et sådant forslag.

Jeg skal her kun fremsætte nogle almindelige bemærkninger om de retningslinier, som jeg må anse for de rigtige, idet alle enkeltheder om de enkelte retskredse og politikredse vist må gemmes til anden behandling, efter at vi har haft en meget grundig udvalgsbehandling. Jeg tror, at inden udvalgsbehandlingen er afsluttet, vil i hvert fald over 100 deputationer være mødt op for at fremsætte deres synspunkter, og det kan jo blive interessant at høre, hvad de har at sige.

Hvis jeg skulle gøre rede for, hvad jeg forstår ved selve lovforslagets princip, måtte det blive dette: at man i virkeligheden ønsker relativt små retskredse, men til gengæld større politikredse. Kort sagt — medens vi i dag har 97 retskredse, vil vi, hvis lovforslaget gennemføres, komme op på 106. Jeg er enig i det synspunkt, der ligger til grund for denne almindelige betragtning, idet de egentlige retssager bør behandles af den pågældende dommer. Det er også forudsætningen for retsplejeloven af 1916, og når vi dengang udenfor København opererede med en befolkning på 2,3 millioner, medens den nu er steget til 3,6 millioner, er der i og for sig ikke noget at sige til, at der må være flere dommere.

Angående retskredsens størrelse vil jeg dog gerne sige — det kom også frem, da vi sidst behandlede dette spørgsmål, jeg tror, det var det ærede medlem hr. Thestrup, der var inde på det — at det, at dommere skal behandle alle sager, behøver dog ikke at betyde, at vi skal have meget små retskredse. Nu vil jeg meget nødig opfattes som en taler, der stadig kredser om noget, der nu engang er sket; men jeg må nok have lov til at sige, at man ved dette lovforslag opretholder retskredse, som er mindre end den retskreds, vi for et års tid siden nedlagde; vi jurister er jo tilbøjelige til at gå ud fra den bestående tilstand. Da